

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.072/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe1, tartózkodási hely: felperes címe2)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	helység1 Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (17. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 6.K.704.283/2023/16. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2015. október 1. napjától hatályos kinevezése alapján az alperes hivatásos állományú tagjaként a Rendőrkapitányság1 (a továbbiakban: rendőrkapitányság) állományában szolgálatirányító parancsnok beosztásban teljesített szolgálatot.

[2] A szolgálatirányító parancsnoki feladatok normatartalmát a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) szabályozza, amelynek 4. pontja tartalmazza a szolgálatparancsnoki rendszer szabályait, vagyis az alárendelt állomány tevékenységének közvetlen irányítását, koordinálását, ellenőrzését, a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatalát, intézkedések megtételét, valamint a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információknak a döntésre, intézkedésre jogosult felé történő továbbítása érdekében való működtetést. A szolgálatparancsnok a szolgálati idejének legalább 1/3-át a közterületi szolgálat és az őrszolgálatok ellenőrzésére, közös szolgálat ellátására köteles fordítani.

[3] A felperes a 2020. október 1. és 2023. január 31. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) – a 2021. március és április hónapjainak kivételével – a beosztásához nem tartozóan, átlagosan havi 1-2 alkalommal, alkalmanként 2-3 munkórán belül bűnügyi őrizeti, őrizetbevételi, orvosi rendelvények elkészítésével, végrehajtásával, határozatok kihirdetésével, vizsgálat megrendelő előkészítésével kapcsolatos feladatokat; havi 5 alkalommal, alkalmanként 30 percen körözési rendszerben végzett tevékenységgel, körözések kiegészítésével összefüggő feladatokat; naponta, átlagosan 30 perc időtartamban statisztikai adatszolgáltatással kapcsolatos, éjszakai szolgálatban; naponta 15-30 perc időtartamban a TIK (a továbbiakban: TIK) felé jelzett, a másnapi állománylétszámról vonatkozó adatszolgáltatási feladatokat ellátott, amelyekre hivatkozással – megbízási díj iránt – előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám1 számú határozatával elutasította.

A kereset és a védírat

[4] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszak tekintetében 753.675 forint megbízási díj és annak 2021. december 1. napjától a kifizetés napjáig számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg. Előadta, hogy az általa ellátott bűnügyi őrizetbevétellel, körözéssel összefüggő feladatai a készenléti csoportvezető; a statisztikai és TIK adatszolgáltatási feladatai az alosztályvezető beosztásához tartoznak. E beosztások egymástól eltérnek; szolgálatirányító parancsnokként alapvetően a járőri állomány irányítását, koordinálását, ellenőrzését köteles elvégezni. A megbízási díj mértékét az illetményalap 75 %-ában határozta meg.

[5] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerúségét is vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest – késedelmi kamattal növelt – 753.675 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 44. § (1) bekezdésére, 45. § (1) bekezdésére, 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(6) bekezdéseire, az ORFK utasítás II. fejezet 3. pontjára, 4. a)-c) alpontjaira, 7. pontjára, 5. pont a)-m) alpontjaira, 38. pontjára, valamint a precedensképes kúriai döntéseken (Kúria Kf.III.45.173/2021/4., Kfv.VII.39.247/2020/4., Kfv.VII.39.289/2021/4., Mfv.II.10.179/2011/4., Kfv.39.549/2021/4., Kfv.VII.37.780/2020/5.) nyugvó bírói gyakorlatra alapította; a tényállást a peres felek nyilatkozatai, a csatolt okiratok tartalma, valamint Tanú1, Tanú2 és Tanú3 tanúvallomásai alapján állapította meg. Rögzítette, hogy a rendvédelmi szerv csak az adott beosztáson belül határozhatja meg a hivatásos állomány tagjának munkaköri feladatait, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. A munkaköri leírások kiegészítésével az új, más beosztáshoz kapcsolódó feladatok nem lesznek a felperesi munkakörbe tartozók, s ez a kinevezés közös megegyezéssel történő módosításának sem minősül. A bűnügyi őrizetbevétellel kapcsolatos, körözési rendszerbe való megjegyzés beírás és a napi statisztikai feladatok a felperes számára az ORFK utasítás 35. pontja szerint tilalmazott feladatok voltak. Ezen nem változtat az sem, hogy az őrizetbevételek dokumentációjának egységesítése céljából a rendészeti országos rendőrfőkapitány-helyettes által kiadott leirat tartalma szerint az ORFK utasítás 38. pontja értelmében az engedélyezést követően a feladatokat a rendőri szerv ügyrendjében és a szolgálatparancsnok munkaköri leírásában tételesen fel kell sorolni, amire azonban a perbeli esetben nem került sor, ennél fogva az engedélyezés nem hatályosulhatott; ráadásul a három feladatcsoportból csak az egyikre vonatkozóan volt leirat, a másik kettőre ilyen engedélyt nem adtak ki. Rámutatott továbbá, hogy a körözésekkel kapcsolatos feladatok, a bűnügyi őrizetbevétel dokumentálásával, illetve a munkaidőn túli e-mailelésekkkel összefüggő feladatok a bűnügyi csoportvezetők munkaköri leírásában rögzített feladatok, vagyis egy másik beosztáshoz tartoznak. Mindezek alapján a kereseti kérelem jogalapját a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megalapozottnak találta. A tanúvallomások alapján megállapította, hogy az ügyintézés során számos olyan feladat merülhet fel, amit a rendszerl rendszerben nem rögzítenek; a felperes többletfeladatai nem minden esetben dokumentáltak, a ténylegesen ellátott feladatok mennyisége a rendszerl rendszerben feltüntetetttnél jelentősebb. A felperes a beosztásához nem tartozó feladatot minden szolgálatában ellátott, amelyek gyakran időigényesnek bizonyultak, számos esetben a felperesnek egyszerre több ilyen feladata is akadt, ami a saját beosztásához tartozó feladatellátást is jelentősen megnehezítette. Az elsőfokú bíróság a megbízási díj mértékének meghatározása során a felperes által ellátott feladatok összetettségét, időigényét, mennyiségét és visszatérő jellegét vette figyelembe; azt a kereseti kérelemnek megfelelően, a rendvédelmi illetményalap 75%-ában határozta meg.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, harmadlagosan a felperes részére megítélt megbízási díjnak – az általa meg nem határozott mértékre történő – mérséklését kérte. Jogszabálysértésként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 263. § (1) bekezdését, 266. § (1) bekezdését, 268. §-át, 279. § (1) bekezdését, 345. § (5) bekezdését, a Hszt. 45. § (1) bekezdését, 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3), (5) és (6) bekezdéseit, a belügyminiszter felügyelete, irányítása alá tartozó egyes fegyveres szervekkel hivatásos szolgálati viszonyban állók szolgálati viszonyáról és a személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdését, valamint az ORFK utasításban foglalt rendelkezéseket jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást csak részben derítette fel, ezáltal nem került olyan helyzetbe, hogy a megbízási díj összegének meghatározásához a többletfeladat-ellátás mértékét vizsgálja és értékelje. Ez pedig olyan súlyos eljárási szabálysértésnek tekinthető, ami a megalapozott ítélelhozatalt nem tette lehetővé. Az elsőfokú bíróság nem tisztázta teljes körűen a felperes azon nyilatkozatának és Tanú1 tanúvallomásában szereplő azon állítás valóságát sem, miszerint a körözötttel kapcsolatos feladatkör nem a szolgálatirányító parancsnok feladatát képezi, azonban az a Bűnügyi Osztály feladatkörébe tartozik. Azt sem táarta fel kellőképpen, hogy a körözés módosítás a szolgálatirányító parancsnoki utasítás 35. pont l) alpontja a körözési tevékenység tilalmazását magában foglalja-e. Az elsőfokú ítélet [22] bekezdésében foglaltak Tanú2 és Tanú3 tanúvallomásaival ellentétesek, az ítélet e körben iratellenesnek tekinthető. A tanúk a körözötttel kapcsolatos és az őrizetbevételi iratok készítésével összefüggő feladatkört nem egyezően adták elő. Az elsőfokú bíróság az eljárása során annak vizsgálatára sem tért ki, hogy a statisztikai adatszolgáltatás alosztályvezetői feladatkörbe tartozik-e; a felperesi állítás és a rendszerl iratkezelőrendszer kimutatása között az iratok előállításában felmerült számszaki eltérést nem oldotta fel. Figyelmen kívül hagyta, hogy a felperes akként nyilatkozott, hogy Word formátumban dolgozott, ami a munkaköri leírás 10. pont A) pont h) alpontjával ellentétes, mely szerint a munkaköre ellátásához megfelelő számítástechnikai ismeretekkel szükséges rendelkeznie és a rendszerl Neo rendszert ismernie kell. Hivatkozása szerint a felperes kizárólag az ORFK utasításban szereplő feladatokat látta el. Az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azt a tényt sem, hogy a felperes munkaideje nem változott, a tevékenységét munkaidőben, nem az eredeti besorolás szerinti munkáján túl, hanem amellet, tehát nem tényleges többletfeladatként végezte. Hangsúlyozta, hogy a szolgálatirányító parancsnok munkavégzését az ORFK utasítás és a munkaköri leírás egymással összhangban állóan szabályozzák, amelyeket a Hszt.-vel is összhangban kell értelmezni; azok nem egymás kizárására, hanem egymás kiegészítésére szolgálnak.

[8] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, az alperes által hivatkozottak súlyos eljárási szabálysértésnek egyébként sem tekinthetők; hatályon kívül helyezési ok nem áll fenn. Ami a lefolytatott eljárás során megállapíthatóvá vált, azt az elsőfokú bíróság a tényállás részévé tette, a bizonyítékokat egymással is összevetve okszerűen értékelte. Az elsőfokú ítélet a szolgálatirányító parancsnoki beosztás kereteit helyesen jelölte ki; a törvényszék helytállóan állapította meg, hogy a vizsgált feladatok többletfeladatnak

minősülnek, egyesek e beosztásban kifejezetten tiltottak. Az elsőfokú bíróság helytálló megállapítást tett arra vonatkozóan is, hogy a többletfeladatokat rendszeresen, napi szinten végezte; illetőleg azt is, hogy a körözési feladatok a készenléti csoportvezető beosztásához tartoznak. Az alperes a pertárgyi feladatok munkaidőben történő ellátására tévesen hivatkozik, mivel az a megbízási díj szempontjából közömbös; az ellátott feladatok tartalma, nem azok munkaidő igénye bír jelentőséggel. Téves az alperesnek a releváns jogszabályhelyre történő hivatkozása is, ugyanis a pertárgyi időszak 2023. január 31. napjáig tartott, így az azt követő jogszabálmódosítás [Hszt. 71. § (3) bekezdés] nyilvánvalóan nem releváns.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozott és jogszerű döntést hozott, az ítéltábla annak helytálló indokaival is egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[11] Az alperes – eljárásjogi és anyagi jogi kifogásokat is megfogalmazva – az elsőfokú ítéletet jogalapjában és a megbízási díj összecszerűségében is vitatta. Az ítéltábla először az eljárásjogi kifogásokat vizsgálta.

[12] Az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást vitatta, ennek körében azt, hogy a körözöttel kapcsolatos feladatkör nem a szolgálatirányító parancsnok feladatát képezi, az a Bűnügyi Osztály feladatkörébe tartozik. Ugyanakkor a fellebbezésében nem jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított ténnyel szemben mit tart helyes ténynek, azaz általa helyesnek vélt tényállítást nem tett, és azt sem jelölte meg, hogy az állítását milyen bizonyíték támasztja alá. Így a Kp. 78. § (1)-(2) bekezdése körében a pusztán hivatkozáson kívül nem volt olyan eljárásjogi érvelése, amelynek értékelésével a másodfokú bíróság e körben tény/tényállásbeli hibát megállapíthatott volna.

[13] A Kp. 84. §-a folytán alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdései szerint az ítélet indokolása a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmeit, nyilatkozatait és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, továbbá a jogi indokolást tartalmazza. A jogi indokolásban a bíróság az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését rögzíti, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak fogadott el, a tények

megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. Az indokolási kötelezettség megsértését – ahogy arra a Kúria több határozatában (Kf.VII.39.301/2020/3., Kf.VII.39.245/2020/4., Kfv.VII.37.573/2020/5., Kf.VII.39.231/2021/5. stb.) is rámutatott, –pusztán azon az alapon nem lehet megállapítani, hogy a fél a támadott ítéletben szereplő érvekkel és jogértelmezéssel nem ért egyet.

[14] Az alperesi fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Kp. 79. § (2) bekezdésével és a 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyítékértékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint az alperes ezzel kapcsolatos érvelésének a vizsgálatára terjedhetett ki. Amennyiben a fellebbezés az elsőfokú bíróság által figyelembe vett adatok valóságát, és az értékelés, mérlegelés megalapozottságát, okszerűségét nem dönti meg, azaz, ha az elsőfokú bíróság a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelte, és a mérlegelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre nem jutott, az ítélete ezen megállapításainak felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

[15] Amennyiben az alperes számára az indokolás nem meggyőző, az nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem az alkalmazott anyagi- és eljárási jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából. Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki [7/2013. (III. 01.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie, és nem minden egyes részletre (Kf.VII.38.187/2021/11.). A támadott ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság részletes magyarázattal szolgált arra, hogy a perben rendelkezésre álló bizonyítékokat miként értékelte, ahogyan annak is okszerű indokát adta, hogy a rendszer1 rendszer adatain túlmenően a tanúvallomásokban foglaltakat miért fogadta el. Az ítéltábla ennek tükrében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi érvelés az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének megfelelt, a Kp. 78. § (2) bekezdésében, 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében, 346. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltakat nem sértette meg, az alperesi hivatkozások az ítélet – lényeges eljárási szabálysértésen alapuló – hatályon kívül helyezését nem indokolták.

[16] A tényállás megállapítása és a bizonyítékok értékelése körébe nem tartozó minden más kifogásolt ítéleti megállapítás az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálatához tartozott, amellyel összefüggésben az ítéltábla az alábbiakat emeli ki.

[17] A felek közötti jogvita alapvető kérdését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek teljesülése jelentette, tekintettel arra, hogy az alperes álláspontja szerint a

felperes által ellátott feladatok a beosztásának részét képezték, azok többletfeladat jellege nem támasztható alá. Az ezzel kapcsolatos jogértelmezéseket a Kúria a fellebbezésben felvetett jogszabálysértés-állítások esetében már elvégezte.

[18] Az ítéltábla előrebocsátja, hogy a perben nem volt vitatott az a feladatkimutatás, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság a megbízási díjat a felperes részére megállapította; a vita tárgyát az képezte, hogy az ebben megjelölt feladatok a felperes beosztásába tartoztak-e, és azok elvégzése következtében megbízási díjra jogosulttá vált-e.

[19] Az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki abból, hogy a körözésekkel kapcsolatos feladatok, a bűnügyi őrizetbevétel dokumentálásával, illetve a munkaidőn túli e-mailezésekkel összefüggő feladatok a bűnügyi (készenléti) csoportvezető feladatát képezik, ami a szolgálatirányító parancsnoki beosztástól eltérő önálló szolgálati beosztás. A szolgálatirányító parancsnok feladatai a közjogi normában külön szabályozást nyertek, és döntően az állomány irányításával, ellenőrzésével, segítségével kapcsolatos feladatokat jelentenek. Az ORFK utasítás meghatározza a szolgálatparancsnok konkrét tevékenységi körét és kötelezettségeit, amelyek elsősorban a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatalára és intézkedések megtételére vonatkoznak. A szolgálatparancsnoknak az eligazításra jelentkező alárendelt állomány jogszabályban meghatározott ellenőrzését kell elvégeznie.

[20] Az elsőfokú bíróság a bírói gyakorlatra utalással helyes állapította meg azt is, hogy a munkaköri leírás kiegészítésével az új, más beosztáshoz kapcsolódó feladatok nem lesznek a felperesi munkakörbe tartozóak és az a kinevezés közös megegyezéssel történő módosításának sem minősül.

[21] A munkáltató az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; azok meghatározása azonban nem lehet önkényes, azaz csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni. Az alperesnél a felperes szolgálatirányító parancsnok beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A következőkes bírói gyakorlat (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.) szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alaptól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti vagy tartós – feladatainak ellátását.

[22] Az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra is, hogy a felperes kinevezési okiratában meghatározott beosztását meghaladó feladatok többletfeladat-ellátást eredményeztek.

[23] A Kúria korábbi, jelen ügyben is irányadó határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatként értékelendő.

[24] Jelen ügyben a felperes által végzett tevékenységek mint a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok, nem tartoztak a kinevezése szerinti beosztásához. Az elsőfokú bíróság a csatolt kimutatás és tanúvallomások szerint helyesen következtetett a többletfeladat ellátására. A perben az alperes azt sem igazolta, hogy a felperest a szolgálatirányító parancsnoki beosztása alól a többletfeladat-ellátásának időtartamára mentesítette.

[25] Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1), (5)-(6) bekezdéseinek sérelmére. A megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[26] Az alperes fellebbezésében ugyan hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelmére, azonban azzal összefüggő indokolást a felperesi igény jogalapjának vitatásán túlmenően nem adott elő. A megbízási díj mértékével kapcsolatban az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az az ellátandó munkaköri feladatokhoz köthető, a díjazás azért jár, mert a rendvédelmi szerv tagja az eredeti munkaköri feladatoktól eltérő többletfeladatot végez és ezt a többletterhet a Hszt. 71. § (5) bekezdésében a jogalkotó az illetményalap 50-200%-áig terjedő összeggel kompenzálja. A követendő bírói gyakorlat szerint (pl. Kfv.VII.37.780/2020/5.) a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg. A mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni. Valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, továbbá a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján kell arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladatért milyen mértékű megbízási díj jár. Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg.

[27] Az ítéltábla – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít, – megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 75%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és

ítéletének [21] – [23] bekezdéseiben részletesen ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé, amely a mérlegelendő szempontoknál a többletfeladat nagyságát, a megbízással járó többletterheket nevesíti. Ezen szempontokat az elsőfokú bíróság tehát egyenként és összességében is értékelte. A többletfeladat gyakoriságából a többletfeladatok mértékére egyértelműen következtetni lehetett, azaz azt a bíróság értékelési körébe vonhatta. Ily módon a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okfejtését ebben körben is osztotta.

[28] A másodfokú bíróság a fentiek okán az összegszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (28.987 forint/hó) 75%-ban történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ennek tükrében nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[29] A fent kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[30] A pervesztes alperes a Kp. 35. § alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgy értékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[31] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (60.534 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[32] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[33] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. április 23.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.

előadó bíró

dr. Rác Krisztina

bíró